

full DOMINICAL

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

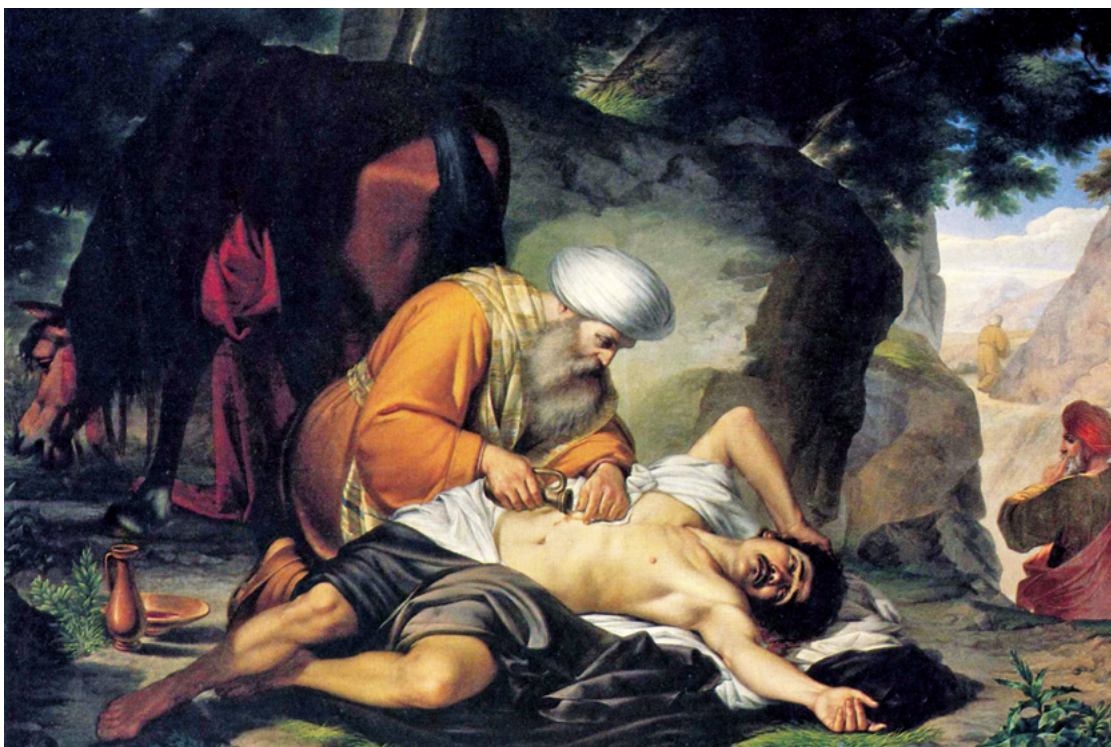
Fratelli tutti: Una llum en el camí

El papa Francesc, després de presentar les ombres i foscors del nostre temps, ens fa mirar més enllà i superant el pessimisme que ens podria envair, encén una llum, una llum que ja coneixem, però que sovint queda amagada en el garbuix de tantes ombres. És la llum de l'Evangeli, la llum de Jesús. I ens presenta un text que és prou conegut, la paràbola del Bon samarità.

«Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: "Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més" (Lc 10,25-37).»

En aquesta paràbola de Jesús, presenta les ombres de l'ésser humà. Uns bandolers, una pallissa, dos personatges que passen de llarg... Però també la llum que dissipa les tenebres. Un samarità, un estranger, se'n compadí, però no només es tracta d'un sentiment. Aquell home va actuar, s'hi acostà, li amorosí les ferides, el dugué a l'hostal perquè el cuidessin, va pagar les despeses a l'hostaler.

Després, Jesús s'adreçà al Mestre de la Lleï que li havia preguntat: «Qui són els altres que haig d'estimar?, i li digué: Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïme de l'home que va cau-

Paràbola del Bon Samarità (s. XVIII), de Giacomo Conti. Església de la Medalla Miraculosa, Casa d'Hospitalitat Collereale, Messina (Itàlia)

re en mans dels bandolers?». Ell respongué: «El qui el va tractar amb amor». Llavors Jesús li digué: «Ves, i tu fes igual» (Lc 10,36-37).

Certament, aquesta és la llum que necessitem, de fet que el món necessita. I continua el papa Francesc en la seva acurada reflexió:

«Amb qui t'identifiques? Aquesta pregunta és crua, directa i determinant. A quin d'ells t'assembles? Ens cal reconèixer la temptació que ens envolta de desentendre'ns dels altres; especialment dels més febles... Ens acostumem a mirar al costat, a passar pel costat, a ignorar les situacions fins que aquestes ens colpegen directament» (núm. 64).

«Assalten una persona al carrer, i molts s'escapen com si no haguessin vist res.

Sovint hi ha persones que atropellen algú amb el seu automòbil i fugen. Només els importa evitar problemes, no els interessa si un ésser humà es mor per culpa seva. Però aquests són signes d'un estil de vida generalitzat, que es manifesta de diverses maneres, potser més subtils. A més, com que tots estem molt concentrats en les nostres pròpies necessitats, veure algú patint ens molesta, ens pertorba, perquè no volem perdre el nostre temps per culpa dels problemes aliens» (núm. 65).

Al final de la paràbola ens ofereix una indicació ben clara i determinada que pot orientar les nostres vides i el compromís cristià. Tractar amb veritable amor i compassió els altres esdevé el camí de superació d'aquesta situació i orienta definitivament envers la veritable fraternitat: «Ves, i tu fes igual» (Lc 10,37).

ENTREVISTA

Una *Ràdio Estel* renovada

TONI HERVÁS

El nou director de *Ràdio Estel*, el periodista Toni Hervás, afronta la temporada radiofònica 2021-2022 amb la incorporació de nous professionals i una graella que pretén atraure nous perfils d'oients. «És tot un repte», assegura, perquè l'emissora «tenia un dèficit d'adaptació als models i a les necessitats del consum de mitjans actuals, la qual cosa feia que quedés enrere en molts aspectes fonamentals per assolir la seva missió d'arribada del missatge humà i cristià a la societat actual». Aquesta setmana es presenta la nova programació de *Ràdio Estel*.

En què s'ha de convertir *Ràdio Estel*?

Hem de poder portar a tota la societat el missatge d'una Església propera, que és part d'un món en una evolució contínua, però on calen més que mai espais de reflexió. Els objectius passen per —des d'una programació potent i molt enfocada a la realitat social— poder portar el missatge pastoral, de proximitat i d'amor de l'Església a tothom, sense distinció de cap mena.

Per què la ràdio és un bon mitjà evangelitzador?

La ràdio, entesa com una plataforma de continguts que, a més del canal radiofònic, pot arribar gràcies a l'entorn online a tota la societat, és una eina evangelitzadora òptima. Amb aquesta base, *Ràdio Estel* pot estendre a totes les edats els seus missatges, adaptant llenguatges, buscant el contacte i la proximitat.

Què es trobarà l'audiència a partir de la nova temporada?

L'audiència trobarà en pocs dies una ràdio social, directa, amb professionals experimentats i joves, amb programes que tractaran l'actualitat, i que generarà i sabrà posar sobre la taula en el llenguatge de tothom els temes que més ens afecten i que, molt sovint, els mitjans no tracten en profunditat. I, com a part essencial d'aquesta ràdio —de i per a la societat—, els espais religiosos aportaran les claus de reflexió i, en certa manera, d'amor que molts cops no es tracten ni es diuen prou.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Carta a l'avi mai conegut

Quan va néixer, l'avi feia anys que havia traspassat. A casa, encara es parlava molt d'ell, de les seves habilitats, de l'incert de les seves paraules i dels seus silencis, del seu esperit de servei, de la constància i la dedicació al treball i a l'estudi. Va acabar la carrera ja casat, treballant i amb fills. Era, certament, un home amb un carisma especial. L'infant va créixer i, quan tenia deu anys, es complí el vintè aniversari de la mort de l'avi. Se'n tornà a parlar molt. Era l'any de la primera comunió. «Aixeca't al davant de l'ancià i honora els seus cabells blancs; així reverenciaràs el teu Déu. Jo soc el Senyor» (Lv 19,32).

Mesos després, preparant la motxilla per anar a colònies, l'àvia va trobar un paperet ben plegat que, entre d'altres coses, deia: «Avi, jo no t'he conegut, però l'àvia, els pares, els tiets i tietes parlen sovint de tu. Diuen que eres molt treballador, que arreglaves les coses que s'espatllaven, que parlaves poc, però que donaves bons consells, que ajudaves a tothom, que tenies paciència, que anaves a buscar les tietes a la catequesi, que eres molt bon pare...». Continuava per aca-

bar dient: «M'hauria agradat conèixer-te i anar d'excursió amb tu. Quan sigui gran vull fer les coses bones que tu feies i ajudar com tu ajudaves. A vegades prego perquè estiguis prop de Déu i segueixis vetllant per nosaltres, pels qui et van conèixer i pels que no t'hem conegut, però t'estimem molt. Demana-li, també, que a la nostra família ens estimem molt». «Els nets són la corona dels avis, / els pares són l'orgull dels fills» (Pr 17,6). L'àvia va llegir la carta amb emoció. El net havia refet la presència de l'avi, amb qui ella havia compartit molts anys de la seva vida. Junts havien iniciat la família en la qual el net s'integrava. Amb la mateixa emoció va redactar una carta de resposta.

És important sentir-se integrant d'una família i alimentar aquesta consciència de pertinença. És bo conèixer la vida dels qui ens han precedit i són antecedents de la nostra. És fondant conèixer les actituds, sentiments i accions de les persones bones tan properes a nosaltres com un avi. És agradable a Déu que es pregui per ells i que visquem la responsabilitat d'aquest sentit de pertinença.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Descubrir y agradecer

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El Santo Padre, superada la intervención quirúrgica, durante el rezo del Ángelus manifestó su reconocimiento: «Os doy las gracias a todos: he sentido vuestra cercanía y el apoyo de vuestras oraciones. Gracias de todo corazón». Quizás era lo normal, sin embargo, nos lleva a reflexionar sobre el saber descubrir las atenciones, los beneficios que recibimos en el diario vivir; ver y agradecer «de todo corazón».

Francisco, con sencillez, se situó en el lado de los necesitados de ayuda. Además de corresponder a los cuidados sanitarios, manifestaba que «todos nosotros, todos, necesitamos tarde o temprano, la escucha, la cercanía, la atención, la ternura de quien cuida a la persona enferma: es como una caricia que hace que nos

sintamos mejor, que calma el dolor y anima». Leemos en el Catecismo que «todo acontecimiento y toda necesidad pueden convertirse en ofrenda de acción de gracias» (n. 2638).

Hace unos años, en un encuentro con religiosas y religiosos en Nueva York (24.09.15), el Papa hablaba del espíritu de gratitud «La alegría, decía, brota de un corazón agradecido». ¿Nosotros, somos capaces de enumerar las bendiciones recibidas?

Nuestra Señora que supo agradecer a Dios y a los hombres, ruegue por nosotros, que su auxilio nos ayude a reconocer con humildad, aceptar con sencillez, agradecer con afabilidad y a ofrecer generosamente nuestros servicios, sin olvidar que juntos podemos hacer grandes cosas.

Lectures de la missa diària i santoral

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Col 1,24-23 / Sl 61 / Lc 6,6-11]. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

7. ■ Dimarts [Col 2,6-15 / Sl 144 / Lc 6,12-19]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dimecres [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé: 1,18-23)]. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. V) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi i papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. XI), rel.

9. □ Dijous [Col 3,12-17 / Sl 150 / Lc 6,27-38]. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia. Santa Felícia, mr.

10. ■ Divendres [1Tm 1,1-2.12-14 / Sl 15 / Lc 6,39-42]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustiniana. Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrà); beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. ■ Dissabte [1Tm 1,15-17 / Sl 112 / Lc 6,43-49]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. ■ † Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 50,5-9a / Sl 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35]. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions. Sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prev. agustiniana, a Sant Joan de les Abadesses.

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça als vençuts, / el Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Síó, per tots els segles. R.

Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», ¿no faríeu diferències entre vosaltres? ¿No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: ¿No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis.

Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament.

Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin».

Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará. Entonces se despegarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces saltará el cojo como un ciervo y cantará la lengua del mudo, porque han brotado aguas en el desierto y corriente en la estepa. El páramo se convertirá en estanque, el suelo sediento en manantial».

Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Síón, de edad en edad. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 2,1-5)

Hermanos míos, no mezcléis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con la acepción de personas. Suponed que en vuestra asamblea entra un hombre con sortija de oro y traje lujoso, y entra también un pobre con traje mugriento; si vosotros atendéis al que lleva el traje de lujo y le decís: «Tú siéntate aquí cómodamente», y al pobre le decís: «Tú quédate ahí de pie o siéntate en el suelo, a mis pies», ¿no estáis haciendo discriminaciones entre vosotros y convirtiéndolos en jueces de criterios inicuos? Escuchad, mis queridos hermanos: ¿acaso no eligió Dios a los pobres según el mundo como ricos en la fe y herederos del Reino que prometió a los que lo aman?

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejando Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del mar de Galilea, atravesando la Decápolis. Y le presentaron un sordo, que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga la mano. Él, apartándolo de la gente, a solas, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatá» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba correctamente. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos».

«Fa que hi sentin els sords i que els muts parlin»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

El profeta Isaïes, a finals de s. VI aC, parla als exiliats jueus a Babilònia i els anima a sortir-ne i avançar cap a la ciutat desolada de Jerusalem per tal de reconstruir-la. El camí de retorn serà una processó triomfal travessant el desert de Jordània que quedarà transformat en un jardí esponerós, gràcies als rius i les fonts que hi naixeran (vegeu tot el c. 35 d'Isaïes). No solament es transformarà el paisatge, sinó també la multitud dels retornats: els cecs hi veuran, els coixos saltaran, els muts cridaran de goig. La litúrgia d'aquest diumenge ens presenta la profecia d'Isaïes acomplerta en Jesús.

A l'evangelí, Jesús, des de Tir, a la costa fenícia, torna per Sidó i per la Decàpoli, camí del llac de Galilea, la seva pàtria. La seva fama el precedeix, i per això li porten un sordmut perquè li imposi les mans i el beneeixi.

Jesús realitza un gest que ens resulta estrany, propi d'un exorcista. A d'altres ha guarit amb la sola seva paraula, en canvi a aquest sordmut el guareix amb les seves mans i la seva saliva. D'aquesta manera obre les orelles i la boca al sordmut, que ja no pot callar, anunciant a tothom la salvació rebuda. La transformació que, de forma poètica, anuncia Isaïes, s'acompleix en l'actuació de Jesús. Ell és el profeta messiànic que transforma les persones per fora (guarició) i per dintre (conversió).

El relat evangèlic conclou amb un elogi: Tot ho ha fet bé!, que ens recorda el final del poema de la creació: Déu veié el que havia fet, i era tot molt bo.

El gest de Jesús ha passat al ritu cristià del Baptisme. El prevere o el diaca, amb els dits es toca l'orella i la boca del catecumen —adult o infant— al temps que exclama: Efatà! (és a dir: obre't). D'aquesta manera es vol indicar la capacitat que té tot batejat, tot cristià, per escoltar la paraula de Déu amb la seva oïda, i de proclamar-la amb la seva boca.

També nosaltres hem estat guarits de la nostra sordesa i de la nostra mudesa per la fe en Jesucrist i pel Baptisme renovador que hem rebut; de manera que tota la nostra vida vol ser, d'una banda, terra bona on la paraula escoltada fructifiqui amb generositat, i, d'altra banda, càntic de lloança per les meravelles que Déu obra en la humanitat per Jesucrist. Que les nostres oïdes estiguin sempre obertes per escoltar Déu que ens parla, i per parlar bé de Déu als altres.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Del divendres 10 al diumenge dia 12. Convivència d'inici de curs del Seminari.

Adolescents i joves de Terrassa participen en una trobada de joves.

Entre els dies 19 i 24 de juliol, un bon nombre de joves de parròquies de la diòcesi han participat en el Seminari Menor de Rozas de Puerto Real, diòcesi de Getafe, en una trobada organitzada segons el mètode *Edge* (Sortida). Entre els dies 26 i 31 ho varen fer també els més grans segons el mètode *Life Teen* (Vida jove).

Notícies

Consagració d'una verge. El diumenge 25 de juliol, Mons. Salvador Cristau admeté a l'Orde de Verges i consagrà la Sra. Alicia González-Nicolás Cerón a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola del Vallès. Actualment a la diòcesi hi ha quatre verges consagrades.

Agenda

Accions del Pla Pastoral Diocesà per al curs 2021-2022: «Una Església a l'encontre de la persona»

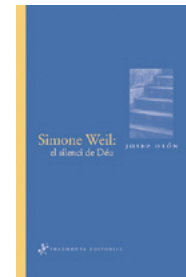
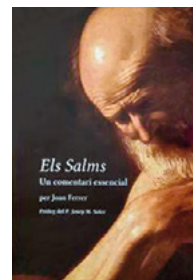
1. Establir la coordinació entre els rectors de parròquies i els professors de religió a nivell parroquial.
Responsable: Delegació Episcopal d'Ensenyament.
2. Vetllar perquè els temples puguin estar oberts el màxim temps possible. Formar voluntaris per fer un acolliment adient.
Responsable: Rectors i consells pastorals.

3. Difondre i estudiar el document «Model d'acció social de Càritas» per tal que l'acció caritativa i social sigui missió de tota la comunitat parroquial.
Responsable: Càritas Diocesana.
4. Proposar i organitzar iniciatives per fomentar la fraternitat i el coneixement mutu dels cristians a les comunitats parroquials i entre les diferents parròquies.
Responsable: Rectors, consells pastorals i arxiprestes.

Llibres

Els salms. Un comentari essencial

de Joan Ferrer. Aquest llibre de 510 pàgines, editat pel Centre de Pastoral Litúrgica (CPL), és una guia de pregària per a qui prengui el salteri com a poesia, com a expressió de l'ànima del salmista. Un dels valors de l'obra és que ofereix una lectura global i coherent de tot el saltiri, no tan sols des del punt de vista formal, sinó sobretot pel que fa als grans temes i actituds que hi ha darrera la col·lecció bíblica dels salms.

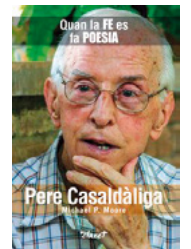

Simone Weil: el silenci de Déu de Josep Otón. Llibre de 224 pàgines, editat per Fragmenta Editorial, en la col·lecció Fragmentos 76. En aquesta obra, l'autor prossegueix el seu estudi de la interioritat de místics, artistes i pensadors centrant-se en l'anàlisi de l'experiència personal weiliana. Amb la convicció que no hi ha cap ruptura entre la Weil revolucionària i compromesa amb la lluita obrera, i la Weil dedicada a la recerca religiosa, Otón se centra en un text enigmàtic —l'anomenat «Prologue»—, l'anàlisi del qual li permet desvelar alguns trets fonamentals de la relació entre l'ésser humà i el Misteri.

amb gran sensibilitat poètica i en un clima de profund respecte, posa en clar els ressons dels escrits de Pere Casaldàliga. Senzill i entenedor, condueix el lector a l'encontre del missatge fent carn i sang que s'hi inclou. També està disponible en castellà.

Pere Casaldàliga: Quan la fe es fa poesia

de Michael P. Moore. En aquest llibre de 142 pàgines, editat per Claret, l'autor reflexa amb gran sensibilitat poètica i en un clima de profund respecte, posa en clar els ressons dels escrits de Pere Casaldàliga. Senzill i entenedor, condueix el lector a l'encontre del missatge fent carn i sang que s'hi inclou. També està disponible en castellà.

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Administrador diocesà de Terrassa

Fratelli tutti: Una luz en el camino

El papa Francisco, después de presentar las sombras i oscuridades de nuestro tiempo, nos ofrece una perspectiva más amplia y, superando el pesimismo que podría invadirnos, enciende una luz, una luz que ya conocemos, pero que a menudo queda escondida en el desorden de tantas sombras. Es la luz del Evangelio, la luz de Jesús. Y nos presenta un texto que nos es bien conocido: la parábola del Buen samaritano.

«Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó y cayó en manos de unos ladrones, quienes, después de despojarlo de todo y herirlo, se fueron dejándolo por muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por el mismo camino, lo vio, dio un rodeo y pasó de largo. Igual hizo un levita, que llegó al mismo lugar, dio un rodeo y pasó de largo. En cambio, un samaritano, que iba de viaje, llegó a donde estaba el hombre herido y, al verlo, se conmovió profun-

damente, se acercó y le vendó sus heridas, curándolas con aceite y vino. Después lo cargó sobre su propia cabalgadura, lo llevó a un albergue y se quedó cuidándolo. A la mañana siguiente le dio al dueño del albergue dos monedas de plata y le dijo: «Cuidalo, y, si gastas de más, te lo pagaré a mi regreso» (Lc 10,25-35).»

Esta parábola de Jesús, presenta las sombras del ser humano. Unos bandoleros, una paliza, dos personajes que pasan de largo. Pero también una luz que disipa las tinieblas. Un samaritano, un extranjero se compadeció, pero no se trata tan solo de un sentimiento. Aquel hombre actuó, se acercó, le suavizó las heridas, lo llevó al albergue para que lo cuidasen, pagó los gastos al dueño del albergue.

Después, Jesús se dirigió al Maestro de la Ley que le había preguntado: «¿Quién es mi prójimo?», y le dijo: «¿Cuál de estos tres te parece que

se comportó como prójimo del hombre que cayó en manos de los ladrones?». El maestro de la Ley respondió: «El que lo trató con misericordia». Entonces Jesús le dijo: «Tienes que ir y hacer lo mismo» (Lc 10,36-37).

Ciertamente, esta es la luz que necesitamos, que de hecho el mundo necesita. Y continúa el papa Francisco en su cuidada reflexión: «¿Con quién te identificas? Esta pregunta es cruda, directa y determinante. ¿A cuál de ellos te parece? Nos hace falta reconocer la tentación que nos circunda de desentendernos de los demás; especialmente de los más débiles. Digámoslo, hemos crecido en muchos aspectos, aunque somos analfabetos en acompañar, cuidar y sostener a los más frágiles y débiles de nuestras sociedades desarrolladas. Nos acostumbramos a mirar para el costado, a pasar de lado, a ignorar las situacio-

nes hasta que estas nos golpean directamente» (n.º 64).

«Asaltan una persona en la calle, y muchos escapan como si no hubieran visto nada. Frecuentemente hay personas que atropellan a alguien con su automóvil y huyen. Sólo les importa evitar problemas, no les interesa si un ser humano muere por su culpa. Pero estos son signos de un estilo de vida generalizado, que se manifiesta de diversas maneras, quizás más sutiles. Además, como todos estamos muy concentrados en nuestras propias necesidades, ver a alguien sufriendo nos molesta, nos perturba, porque no queremos perder nuestro tiempo por culpa de los problemas ajenos. Estos son síntomas de una sociedad enferma, porque busca construirse de espaldas al dolor» (n.º 65).

Al final de la parábola nos ofrece una indicación muy clara y determinada que puede orientar nuestras vidas y el compromiso cristiano. Tratar con verdadero amor y compasión a los demás se convierte en el camino de superación de esta situación y orienta definitivamente hacia la verdadera fraternidad: «Tienes que ir y hacer lo mismo» (Lc 10,37).